

**“МОРИЯ” – СЛУЖЕНИЕ
НА БОЖИЯ ПРОРОЧЕСКИ ДУХ**

ТРАПЕЗАТА НА МЪДРОСТТА

СТЕФАН ГЛАВЧЕВ

Книгата е дар от Исус!

www.moriah-servant.org

СЪДЪРЖАНИЕ

Към сърцето ти	3
1. Видението с Господния Ден	11
2. Обядът на Бог Отец.....	23
3. Жертвеният Юнец на Мъдростта.....	27
4. Смесеното Вино на Мъдростта.....	35

КЪМ СЪРЦЕТО ТИ

Скъпи ми братко! Верни ми приятелю!

Искам да знаеш, че от мига, в който Господ Исус разкри на сърцето ми стълповете на Божията Мъдрост, моят живот се промени. Оня жадуван и бленуван път към Божието Светилище вече имаше съвършено ясни контури пред сърцето ми. Аз разбрах от Господ, (а вярвам, и ти) че всяко Божие създание, което е било докоснато, новородено и изпълнено с живите води на Святия Дух, непременно трябва да потърси любовна среща със сестрата на Мъдростта, която е Смиреността. И преди очите ни да погледнат нагоре, та да бъдем възвисени с мощната ръка на Отца, всички ние трябва да смирим душите си до смърт. Казвам - "до смърт" и искам да знаеш, че тази смърт е съдбоносна за всички ни. Защото Бог оживява тогава, когато светът умре. И пътят към Небето става толкова по-ясен и сигурен, колкото повече мисли по земното бъдат погребани завинаги с целия стар свят, който ги заобикаля и ражда.

При цялото ми ходене с Господ аз имах нагласата и представата, че Той винаги ме вдига и издига нагоре. Затова в пророческите книги, които написах, ти ще видиш и прочетеш именно за такива свидетелства на моята вяра. Но знаех ли, че всяко вдигане нагоре е било предшествано от слизание надолу? Знаех ли, че всеки съвършен плод на Пророческия Дух в небесните места непременно е бил раждан в часове на мъка и слизание надолу? Знаех ли, че тази везна на Божията Спасителна Мощ винаги изисква Исус да расте, а ние да се смаляваме? Бих казал, че чистите и искрени думи на пророк Йоан Кръстител са възможно най-голямото изпитание и стремеж за всички нас. Затова и радостта на сърцето ми стана пълна, когато от най-високото Исус ми показа тази, която е най-ниско. За да я потърся и намеря. За да предам посланието ѝ на всички, които любят Бога с цялото си сърце.

През изминалите седмици, докато Исус подготвяше сърцето ми за посланията на тази книга, аз преживях в духа си нещо, което е трудно да се опише с думи. Това беше едно продължително потъване и слизание надолу. Това бе едно духовно пътуване до Смиреността, откъдето щеше да започне най-възхитителната и прекрасна среща със Създателя и Твореца на нашите

души и сърца. През времето на самото духовно пътуване стана така, щото започнах да усещам вкуса на една невъзвратима загуба, която ставаше толкова по-голяма, колкото повече се приближавах до Смиреността. Това бе едно откъсване от света, от всичките ми човешки мечти, с които исках да намеря моето лично кътче от човешко щастие и пълноценна реализация. С всеки изминал ден аз все повече се чувствах като сирак, сякаш, че против волята си се отказвах от всичко, което ме прави човешко същество. Нещо повече - виждах пред сърцето си гневния показалец на света, който сякаш ме обвиняваше, че искам да се отделя от него и да го предам. Но вътре в мен гореше копнеж, по-силен от реакцията на света. Този копнеж ми даваше сила да продължа самото духовно пътуване. И ето, че в един момент, когато вече живеех с усещането, че не просто съм на дъното, но копая надолу в него, усетих нежен допир зад гърба си. И като се обърнах, аз видях Смиреността. Тя, подобно на Божията Мъдрост, беше уподобена на нежна девойка, от чието същество се излъчваха вълни на чистота и огромна Божия Любов. Така, от допира с ръцете на девойката, аз погледнах към нея и в сърцето си знаех, че тя ще ми проговори. А тя, като се усмихна на търсещите ми очи, каза:

“Ти много пъти си идвал до мен, но никога аз не съм била така реална за теб. И сега, след като Моят Отец ти показва стълповете на Мъдростта, Той иска да довърши докрай делото Си. Затова в духа и сърцето ти беше положен огънят на онова търсене и отричане от света, с който да стигнеш до самата мен.

И сега, когато аз гледам на теб и ти гледаш на мен, знаеш ли с какво иска да те дари Всемогъщият?”

Погледнах на девойката и очите ми забелязаха, че тя беше облечена в твърде груби и неприветливи дрехи. Затова й казах:

“Всевечна слугиньо на Отца! Аз вече зная, че ти си сестра на Мъдростта. И от много видения, които моят прекрасен Господ ми е давал за Небесното Си Царство, аз съм имал привилегията да видя как угодните на Бога и Отца винаги са били обличани с твоите дрехи. Но никога преди тази среща аз не съм знаел, че пътят до теб е толкова труден и дълъг. Винаги преди срещата с

теб съм мислел, че най-труден е пътят към високото. А сега разбирам, че никой не би зърнал нищо от високото, ако преди това не се срещне с теб...”

Небесната девойка се усмихна на отговора ми и продължи да ми говори, като казваше:

“Думите ти са добри и пълни с благоволенieto на Моя Отец. Затова и аз сега ще ти подаря от дрехите на Божиите избрани. За да имаш онова скъпоценно благочестие, с което посочените от Отца Ми се явяват пред Святия Му Олтар в Неговата Слава...”

След последните си думи девойката тръгна напред, а аз я последвах. Ето, че Смиреността влезе в твърде малка и схлупена къщурка, в която гореше златен светилник. И там, под светлината на светилника, аз видях дървен сандък. А девойката се приближи до сандъка и го отвори пред очите ми, като каза:

“Виж сега какво съдържа този сандък. Защото тук Отец Ми държи от вечните Си съкровища...”

Погледнах в сандъка и очите ми се изпълниха с изумление. Защото вътре в него имаше два ката дрехи, както и обикновена торба, каквато носят овчарите. Докато първият кат дрехи бяха съвършено бели и фини, вторият кат приличаше досущ на самите дрехи на девойката. А Смиреността, като гледаше на изумлението ми, каза:

“Кой от двата ката дрехи избираш? Погледни ги! Хвани ги в ръцете си и избирай!”

Едва дочул позволенieto на Небесната девойка, аз вече протягах ръцете си към сандъка и бързах да взема ката със светлите и бели дрехи, като го поднесох към лицето си. А от самите дрехи ме лъхна прекрасна свежест и Небесен аромат. Сякаш, че вече бях готов в избора си, забравил за другите груби дрехи, които все така оставаха в сандъка. Но ето, че погледът ми срещна погледа на девойката и от очите ѝ разбрах, че съм направил погрешен избор. Затова с огромна неохота оставих светлия кат дрехи, като взех ката с грубите дрехи и отново го поднесох към лицето си. А в обонянието ми дойде противна миризма на нафталин, която ме накара за момент да ги отдръпна от себе си. Всичко това ме обърка достатъчно, за да

не мога да взема решение. Затова, като паднах в нозете на девойката, ѝ казах:

“Все вечна слугиньо на Отца! Аз не мога да направя своя избор. Аз искам и двата ката дрехи, а ти не ми даваш такава възможност...”

Девойката отново се усмихна на думите ми и отговори:

“Не е така! Ти можеш да вземеш и двата ката. Но непременно трябва да облечеш единият, а другият да прибереш в торбата, която ти дава Господ. И за да разбереш какъв е съдбоносният изпит на Отец ми си спомни как Господ твоят Бог е казал на всички ви в притча:

“Затова, всеки книжник, който е учил за небесното царство, прилича на домакин, който изважда от съкровището си ново и старо...”¹

Ето, че сега в сандъка с Божиите съкровища ти виждаш един кат нови и един кат стари дрехи. Новите са бели и прекрасни. Ухаят приятно и грабват сърцето. Старите са груби и миришат на нафталин. А съдбоносният изпит на твоя Отец изисква християните да облекат единият кат от дрехи, а другият да приберат в торбите си. Затова остави отново двата ката с дрехите в сандъка и виж какво ще стори един от човеците, който вече се приближава към дома ми...”

След думите на Смиреността аз отново поставих двата ката дрехи в сандъка. Така забелязах как до схлупената къщурка наистина приближаваше човек. Той влезе вътре, като очите му не забелязаха мен и девойката, но отвореният сандък. Затова, като се наведе над сандъка, извика от възторг. А после твърде бързо грабна белите дрехи и побърза да ги облече на себе си. Това го въодушеви още повече и той, излизайки от къщурката, започна да подскача и да вика:

“Аз съм праведен, праведен, праведен! Алелуя! Алелуя! Алелуя!”

Така, облечен с новите дрехи, човекът заряза старите дрехи и торбата, като тръгна по пътя си. А Смиреността, като ме погледна с натъжени очи, каза:

---

¹ (Матей 13:52)

“Ела след мен, за да видиш, че този човек направи погрешния избор...”

Така девойката излезе от дома, а аз я последвах. Вече приближавахме към обличения с белите дрехи, когато забелязах как рояци молци нападناха белите му дрехи и започнаха да ги пояждат. И твърде скоро по самите дрехи се появиха дупки, отначало - малки, но с всеки изминал миг все по-големи и големи. Чувствах себе си твърде неловко, дори и ужасно. Защото и аз самият бях на път да допусна същата глупост, която човекът стори пред очите ми. И, като се обърнах към девойката, я попитах:

“Защо се случи всичко това с този човек? В какво сбърка той, като взе светлия висон, а забрави твоите груби дрехи? Защо светлият висон привлича молците, а твоите груби дрехи - не?”

Девойката погледна с тъга към проядените дрехи на човека, а след това ми каза:

“Нима не усети, че моите дрехи миришат на нафталин? И може ли молците да издържат на нафталина? Не ги ли държи той твърде далеч от дрехите ми? Но сега виж и разбери, че всеки, който облече грубите дрехи, ще съумее да задържи и светлите. Но онзи, който първом вземе светлите, губи грубите. Този човек, който видя във видението на Отец Ми, облече светлия висон, но се възгордя и така привлече към себе си молците на гордостта и високоумието. И понеже нямаше дрехите на Смиреността, отпадна от Спасението. Но всеки, който облече моите дрехи, ще съумее да се яви пред Господ с чисто сърце. Тогава Сам Бог ще го облече със светлия и чист висон, който му подобава. Защото само с моите дрехи вие ще бъдете съвършено защитени от духовете на лукавството и мрака...”

Докато Смиреността ми говореше, аз усетих твърде силната миризма на нафталин, която идеше от дрехите на девойката. Затова отново я попитах:

“Но нафталинът? Какво е той, слугиньо на Отца?”

Девойката ме погледна с твърде благ и любящ поглед. А след това каза:

“Това е Примерът на Божият Син, който мнозина вече са счели за твърде старомоден. Този Пример изисква да приемете образ на слуги, когато всички край вас господаруват. Защото само с този

Пример вие можете да съхраните Простотата и Чистотата, която дължите на Бога. Спомни си как Исус, твоят Господ, даде смирените Си дрехи на Своите последователи. Спомни си как им даде Примера, за който и каза:

“Вие знаете, че управителите на народите господаруват над тях. Но между вас не ще бъде така; но който иска да стане големец между вас, ще ви бъде служител; и който иска да бъде пръв между вас, ще ви бъде слуга; също както и Човешкият Син не дойде да Му служат, но да служи, и да даде живота Си откуп за мнозина...”²

Слушах Небесната девойка и сърцето ми просияваше все повече и повече. И аз отново ѝ казах:

“Сега разбирам, че тези последни охладнели църкви не харесват старите и груби дрехи на Царя, защото миришат на нафталин. А никоя от тях не се замисля, че един от Апостолите на Исус ги предупреди, като каза:

“Богатството ви изгни, и дрехите са изядени от молци...”³

Слушайки думите ми, девойката добави:

“Ако някой е учил за Небесното Царство и слуша Гласа Господен, той непременно ще извади от съкровището си ново и старо. Не само новото, но и старото, за да изпълни верните думи на Господ:

“Затова, всеки книжник, който е учил за небесното царство, прилича на домакин, който изважда от съкровището си ново и старо...”⁴

Но ето, понеже човеците харесаха новото, което е светлия висон на Вечния Живот, а забравиха за старото, което е Примерът на Исус, то и затова молците на дявола намериха доволно много дрехи, та да ги проядат и унищожат. А ти, Стефане? Как ще постъпиш? Кой от двата ката дрехи ще облечеш?”

Думите на Смиреността се забиха твърде дълбоко в сърцето ми. Затова, със сълзи на очите си, казах на Божията слугиня:

---

² (Матей 20:25-28)

³ (Яков 5:2)

⁴ (Матей 13:52)

“Докато съм жив и докато сърцето ми тупти със силата на духа ми, аз искам да нося твоите дрехи. Защото само с тях Отец ще ме познае, като един от синовете Си...”

Девојката се усмихна на думите ми. И като вдигна ръката си и посочи към схлупената къщурка, ми каза:

“Иди тогава и облечи дрехите ми. И прибери светлия висон в торбата си. За да миришеш на всичко старо, което днешните са забравили и никак не понасят. И да бъдеш слуга на малкото стадо, което Исус пасе със Силата Господна...”

С огромно вълнение в сърцето си се затичах към дома на Смиреността. И като влязох в него и зърнах отворения сандък, ръцете ми се протегнаха и аз взех ката с грубите дрехи, като го облякох. А след това взех торбата и прибрах в нея светлия кат дрехи. Миг след обличането Небесната девојка се приближи до мен. И като докосна с ръцете си главата ми, каза:

“Сега излез оттук и погледни нагоре към Небето. Защото Отец ми, Всемогъщият, вече ти дава достъп до най-вътрешното на Своето Светилище...”

След думите на Смиреността аз излязох от схлупената къщурка като погледнах с очите си нагоре. Тогава един светъл лъч буквално заслепи очите ми и огромна Сила изпод мен ме изстреля като снаряд към самите висини. Аз все така усещах грубите дрехи върху себе си, когато пред очите ми се появи моят Господ Исус Христос. Той ме гледаше и се усмихваше, като ми казваше:

“Сега разбра ли защо беше потъването ти? Разбра ли защо беше загубата и страданието?”

Отворих устата си и с развълнуван глас казах на Исус:

“Господи мой! Бездна призовава бездна при шума на Твоите водопади. Благодаря Ти за най-прекрасната от всички привилегии - да се срещна лице в лице със сестрата на Мъдростта. А колкото до страданието, което Ти ми наложи, то никак не заслужава да се сравни с онова, което получих от слугинята на Отца...”

Слушайки думите ми, Исус добави:

“Точно така е. Сега, по благоволенieto на Моя Бог и Отец, ти ще влезеш в най-вътрешното на Божието Светилище. И водител пред всичките ти стъпки ще бъде Мъдростта. Затова погледни и виж, че отново си пред Божия Храм и седемте стълпа на Мъдростта. И всеки миг слугинята на Отца ще те въведе в Божието Светилище...”

Докато Господ ми говореше, пред сърцето ми отново се разкриваше цялата красота и привлекателност на Отеческия Храм. И ето, че златната Врата на Храма се отвори и от там се показа Мъдростта. Видяла грубите ми дрехи тя се усмихна и Небесната радост изпълни очите ѝ. Така девойката се приближи до мен и Исус, като каза на Господ:

“Господарю мой! Нека заведе слугата Ти, за да види Господния Ден и Трапезата в Божието Светилище!”

Исус се разсмя с твърде сладък глас на думите на девойката. След това вдигна ръката Си и като посочи към Храма, каза на Мъдростта:

“Заведи го вътре! Защото Отец Ми отдавна чака този миг на посвещение за слугата Си...”

Девойката се поклони на Исус, а после хвана ръката ми и така двамата с нея тръгнахме към златната Врата на Божия Храм.

1. ВИДЕНИЕТО С ГОСПОДНИЯ ДЕН

Братко мой! Верни ми приятелю!

Точно сега аз се моля с най-горещите думи на сърцето си и прося от Господ всичката Благодат и Сила, които са нужни на вярващото сърце. Защото ние имаме живите води на Отца не само, за да вярваме в Неговия Син. Ние имаме тези живи води, за да Му се покланяме с всичкия си трепет и благоговение, с цялата си любов и възхищение, с всичките си помисли и копнения, с всеки атом на телата ни и всяка фибра от духа ни. Понеже в мига, когато Мъдростта отвори златната Врата и нозете ми стъпиха навътре в Божието Светилище, ме заля такова присъствие от Светлина и Огън, щото аз вече не се намирах в себе си, а в Него. Това беше удивително и необяснимо разтваряне на духа ми в Божията Святост и съвършенство. Само и единствено останалата в сърцето ми мисъл, че Отец ме вика при Себе Си с определена мисия ме държеше все още, като един, който може да преживява лично. Защото там, пред Божието Светилище, изчезва всичко лично. Там ти си в Бога и Бог е в теб. Там самата Божия Светлина размива границите и очертанията на всичко, което се осветява, тъй че няма разлика между Осветяващ и осветен.

Докато духът ми плуваше в Отческата прегръдка, стана така, че от самото Светилище към мен дойде Гласът на Отец, Който ми казваше:

“Сега си с онези дрехи, които Сърцето Ми люби и иска за себе си. Сега очите Ми се радват да виждат слугата Ми, понесъл позор, страдание и презрение заради Мене. Но ето, казвам ти, че не си самотен, защото Аз съм с теб и всичките Мои ангели бдят над служението ти. И много от Моите отдавна искат и се молят със сърцата си да им дам пътя към Сърцето Си. Те също носят дрехите на Смиреността и твоето въздигане при Мене се заплаща и от техните въздишки и сълзи. Те, които съм опазил и покрил от всяка мерзост и беззаконие, познават Гласа Ми и отдавна са влезли в Деня Ми. И Аз съм Този, Който съм наредил за Святото Си дело на слугите Си, пророците. Затова внимавай в думите на Моята Мъдрост и запиши

на книга всичко, което тя ще ти покаже. Защото тук са Моят Ден и Моята Трапеза, приготвени за Моята Слава...”

Миг след като Гласът на Отец спря думите Си, аз вече можех отново да видя Небесната девойка. А тя, като вдигна белите си ръце и посочи към Божието Светилище, ми каза:

“Някога Отец Ми създаде Светлината и я нарече Ден. Този Ден Господен се яви на света, за да спаси всичките чеда на Светлината. А онова светло Слънце, Което изгря на света, за да го дари с лъчите на Вечния Живот, извърши всичко, което Сърцето на Отец ми поиска от Него. Ти, който сега си под мощното благоволение на Всемогъщия, трябва да видиш с моите очи Животът на това Слънце, Което дари на света Господния Ден. Защото онзи, който познава Слънцето, той ще познае и Трапезата Господна, наредена за угодните и любящите Бога. Затова тръгни сега след мен, за да видиш как Денят Господен се яви на света и какви бяха белезите на Неговото светене...”

След последните си думи Мъдростта протегна ръцете си към лицето ми, като докосна очите ми. А миг, след допира от белите ѝ ръце, пред сърцето ми се появи видение. Аз и Мъдростта стояхме на висок хълм, обърнати към самия хоризонт. И там девойката ми каза:

“Виж сега, че лицето ти е обърнато към хоризонта. Гледай към него, защото Отец Ми ще извърши знамения на този хоризонт, за да яви Собственото Си Слънце...”

Послушал гласа на Мъдростта, започнах да се вирам в самия хоризонт. И ето, че над самото смълчано и тихо небе се появи звезда, която имаше твърде силен блясък. За разлика от другите звезди, които хвърляха лъчите си в кръг, тази звезда имаше само един лъч и той сочеше към самата земя. Гледах онемял на красотата, която се раждаше пред очите ми, а в сърцето ми напирала твърде много думи, които не можех да удържам. Затова, като посочих напред, попитах Мъдростта:

“Все вечна слугиньо на Бог Отец! Не е ли тази звезда предвестник на изгряването на Слънцето? И ако за естественото слънце това е Зорницата, то тук очите ми не виждат ли Витлеемската звезда, с която Отец възвести раждането на Сина Си?”

Мъдростта се усмихна на въпросите ми и каза:

“С моите очи непременно ще видиш всичко в Господния Ден. Защото тази звезда наистина е лъчът на Отец над Витлеем. И както от раждането на Исус във Витлеем до явяването Му при Кръстителя на Йордан премина време, така и в това видение Слънцето ще изгрее след време. Затова продължи да наблюдаваш видението...”

Отново продължих да гледам хоризонта. А там, където лъчът на звездата докосваше земята, се появи червена светлина, която видимо започна да преминава в огненожълта. Така хоризонтът започна да се обагря от лъчите на звездата, а така цялото небе започна да пламти в огненожълти проблясъци. Тогава Мъдростта ме попита:

“Кажи ми, Стефане! С каква дума можеш да определиш онова, което виждаш на хоризонта?”

Имаше само една дума, която изпълваше устните ми в този момент. И аз прекрасно знаех, че Мъдростта я вижда. Затова ѝ казах:

“Всевечна слугиньо на Отца. Ти виждаш сърцето ми и знаеш всичките ми мисли. Ти знаеш, че това е Зората. Защото сега очите ми наблюдават най-прекрасната Зора в Божието творение...”

“Точно така е! Именно “зора” е думата, с която можеш да обясниш онова, което виждаш. Спомни си тогава как Отец се обръщаше към Сина Си чрез слугите Си, пророците. Спомни си как Исаяя написа за Христос:

“Стани, свети, защото светлина дойде за тебе, и славата Господна те осия. Защото, ето, тъмнина ще покрие земята, и мрак племената; а над тебе ще осияе Господ, и славата Му ще ти се яви. Народите ще дойдат при светлината ти, и царете при бляскавата ти зора...”⁵

Спомни си и думите на свещеника Захарий, който, пророкувайки на рожбата си Йоан, също заяви за Сина Господен:

“За да дадеш на Неговите люде да познаят спасение чрез прощаване греховете им, поради милосърдието на нашия Бог, с което ще ни посети зора отгоре, за да осияе седящите в тъмнина и в мрачна сянка; така щото да отправи нозете ни в пътя на мира...”⁶

⁵ (Исайя 60:1-3)

⁶ (Лука 1:77-79)

И според всичко, което наблюдават очите ти, знай, че Зората беше именно Животът на Христос, като Човешки Син. Именно това е Утрото на Господния Ден. Затова продължи да наблюдаваш самото видение...”

Отново погледнах хоризонта. Там вече се показваше слънчевият диск, от Който просия цялото Небе и се просветли цялата земя. А девойката, като вдигна ръка и посочи към Слънцето, ми каза:

“Продължи да наблюдаваш на видението. Защото сега ще видиш едно от най-важните знамения на Господния Ден...”

Докато Мъдростта ми говореше Слънцето твърде бързо изгря и започна да се издига над хоризонта. И ето, че когато То бе стигнало до една трета от небосвода, стана така, че Светлината Му мигом бе отрязана, сякаш, че някой препречи пътя на лъчите Му. Така земята потъна в мрак, въпреки, че Слънцето продължаваше да свети отгоре. В първия миг това ме изненада, но въпреки това реших да не задавам въпрос на Мъдростта, а да продължа да гледам. А някъде дълбоко в мен изплуваха стиховете на Евангелието, които гласяха:

“А беше вече около шестият час, и тъмнина покриваше цялата земя до деветия час, като потъмня слънцето; и завесата на храма се раздра през средата. И Исус извика със силен глас и рече: Отче, в Твоите ръце предавам Духа Си. И това като рече, издъхна...”⁷

Затова с възмущение казах на Небесната девойка:

“Все вечна слугиньо на моя Бог! От видението и стиховете в сърцето ми разбирам, че земният Живот на Исус продължи само в Утрото - от изгрева до деветия час на Деня. А след това Слънцето продължи да свети, но някак изотгоре - в Святите места на Божия Дух...”

“Точно така е. И ето това Отец Ми иска да разберат всичките Негови чеда. Защото Животът на вашия Господ като Човешки Син на земята продължи само с Утрото. Но един Ден Господен не се състои само от Утро. Той има и Обяд, и Вечер. Затова продължи да наблюдаваш самото видение, за да видиш знаменията, свързани с Обяда и Вечерта...”

---

⁷ (Лука 23:44-46)

Отново гледах на видението със Слънцето. То все така светеше над земята, но до лъчите Му достигаха само онези, които биваха издигани от Святия Дух над мрака на земята. И ето, че когато Слънцето вече светеше косо над самата земя, стана знамение. Понеже от самите слънчеви лъчи излязоха искри, които пробиха мрака на земята и се явиха на света, като осветяваха всяко място, където ги поставяше Божията Сила. Така, от действието на малките светила, на земята се появиха места, които светеха с Господната Светлина. А реакцията на мрака и тъмнината към действието на светилата беше твърде бърза. Понеже срещу самите светила въстанаха мнозина човеци, които искаха да ги угасят, като ги заливаха с кал и мръсотия. И понеже светилата продължаваха да светят, човеците побързаха да изкопаят дълбоки ровове, където започнаха да захвърлят светилата, тъй че да не бъдат дразнени и изобличавани. Така светлината на светилата беше ограничена до минимум, поради дълбоките ровове и цялата ярост на човеците, които дори физически ликвидираха много от светилата. Гледката изпълваше сърцето ми със скръб и аз вече прекрасно разбирах онова, което Мъдростта показваше пред сърцето ми. Затова й казах:

“Не са ли това пророците, които Отец изпраща на света? Не излязоха ли те от Дома на Отца, за да поканят всички в Дома на Отца?”

“Да, така е. Но ти погледни Слънцето и помисли в коя част от Господния Ден те се явиха на земята...”

Погледнах Слънцето, Което все така светеше косо над земята и затова отговорих на Небесната девойка:

“Виждам, че по положението на Слънцето в Господния Ден е настъпил Обяд. Защото лъчите Му греят косо над самата земя...”

Мъдростта се усмихна на отговора ми, а след това ми каза:

“Нека тогава двамата с теб слезем при самите светила. За да видиш какво е тяхното свидетелство пред земните царе и още по-земните им църкви. Защото именно такава е знаменията на Обяда от Господния Ден...”

След последните думи на Небесната слугиня ние слязохме на земята, като се приближихме до един от Божиите пророци. Той беше пълен със Светлината на Отца и мракът се отдръпваше надалеч от него. И ето, че

Божият пратеник тръгна напред, като приближаваше с нозете си църковно събрание, в което, за ужас на очите ми, нямаше и искрица от Божието присъствие. Така слугата на Отца влезе в самото събрание, като будеше недоумение и неприязън в човеците, поради светлината си. И като застана на амвона, вдигна ръцете си към вярващите и завика:

“Покайте се за нечестието си! Отвърнете се от лошите си пътища и си спомнете за първата си любов. Защото в първата си любов към Исус вие Му се обещахте във вярност и покорство. В първата си любов вие бяхте даващи, а не продаващи. В първата си любов няхахте много пастири, наставници и учители. Защото Той беше вашият Пастир, Наставник и Учител. В първата си любов вие бяхте пълни с щедрост към бедните и имахте милост за изгубените. Покайте се, защото светилникът ви отдавна е угаснал и няма масло в него. А Бог, Който е Небесният Отец, днес ви говори чрез слугите Си, като казва:

“Ето, приготвих обяда си; юнците ми и угоените са заклани, и всичко е готово; дойдете на сватба...”⁸

Покайте се, люде! Обърнете се към Светлината на Отца и към Милостта Му, която днес изпраща дарове към Невястата на Христа! Елате на Обяда на Бог Отец! Не презирайте Онзи, Който ви призовава като жертвени юнци на Олтара Си! Защото Той е, Който ще благослови и венчае с ръцете Си Младоженеца и Невястата! И Неговата Отеческа благословия ще почива над всички, които участват на Обяда Му...”

Думите на пророка буквално объркаха човеците в събранието и те не знаеха какво да кажат. Но ето, че един от самото събрание, който по лъскавите си дрехи приличаше на пастор, се качи на самият амвон, като се изплю в лицето на пророка. А след това закрещя против него, казвайки:

“Кой си ти бе? Кой ти е пасторът на тебе? И откъде се взе? Кой те упълномощи да заставаш на моя амвон и да говориш на моята църква? За какъв обяд говориш на паството ми, когато сме призвани за Сватбената вечеря на Агнето и през седмица взимаме Господно причастие?”

След това, като се обърна към самото събрание, костюмираният започна да ръкомаха, като казваше на човеците:

---

⁸ (Матей 22:5)

“Не слушайте тази гнила уста! И не допускайте да ви мамят фалшиви пророци, които не познават основите на теологията. Не вярвайте на тези недоктринални брътвежи. Вижте, че този е един от вълците, за който пише в библията. Вижте, че ви говори за неща, за които никой не ви е говорил, като ви отклонява от здравето учение. Нима ще му повярвате? Нима ще приемете в сърцата си думите на един огорчен и извратен, който се опитва да попречи на просперитета и на църковния ни бизнес, поради който благоденстваме...”

Дочули думите на лидера си, човеците изпълниха очите си с гняв. И като вдигаха юмруци над главите си, започнаха да викат против пратеникът на Отца:

“Махай се! Махай се! Проклети да са думите ти и Бог да накаже устата ти. Тръгнал той доктрини за обяд да измисля и да хвърля укор върху нашата праведност и спасение... Ти нямаш дял с нас, понеже хвърляш укор върху Божии помазаници и върху цяла църква, пълна със Святия Дух...”

Така човеците от събранието, скочили на крака, се качиха на амвона. И като задърпаха дрехата на Божия пророк започнаха да стоварват пестници и юмруци по главата му. А други, още по-вбесени от пророческия призив, започнаха да го ритат в нозете, тъй че цялата озверяла тълпа буквално изхвърли пророка навън... Гледах на видението и скръб започна да пълни сърцето ми. Затова попитах Мъдростта:

“Тези тук никак ли нямат Разум, та да прочетат в собствените си библии и да видят, че именно такава е посланието от Небесния Отец? Защото Той, приготвяйки Обяда Си, наистина кани всички пред Святия Си Олтар...”

В отговор на въпросите ми по очите на Небесната девойка се появиха сълзи. И тя с тъжен глас ми каза:

“Ако някой няма Мъдростта, то такъв би ли имал Разумът? Не каза ли Божият служител в притчите си:

“Кажки на мъдростта: Сестра ми си; и наречи разума сродник, за да те пазят от чужда жена, от чужда жена, която ласкае с думите си...”⁹

---

⁹ (Притчи 7:4-5)

Виждаш ли, че не можеш да наречеш Разумът сродник, ако не си нарекъл Мъдростта своя сестра? Как тогава без мен или без присъствието ми хората да разпознаят чуждата жена, която не е Невястата на Христос? Или как една чужда жена, отдавна отдадена в скверното ложе на дявола, да отиде на Обяда на Отец? Не разбираш ли, че такава невеста няма никога да дойде при Святия Олтар на Отец Ми. И именно затова Той изпраща слугите Си при всички чужди жени, та да се яви блудството им и нечистотата им и да бъдат справедливо осъдени в Деня на Божието възмездие. А колкото до Обяда на Отец Ми, то не затова ли Той те извика в най-вътрешното на Светилището Си? Защото трябва да дадеш на Божия верен остатък пътят към най-чистото и благословено общение:

Общението с Бог Отец на Неговата Свята Трапеза!

Общението с жертвените юнци и със смесеното вино!

Общението, за което Божият служител записа в притчите си:

“Мъдростта съгради дома си, издяла седемте си стълпа, закла животните си, смеси виното си и сложи трапезата си, изпрати слугите си, вика по високите места на града: Който е прост, нека се отбие тук. И на безумните казва: Елате, яжте от хляба ми, и пийте от виното, което смесих, оставете глупостта и живеете, и ходете по пътя на разума...”¹⁰

И ако Вечната слугиня на твоя Бог и Отец бе силна да заколи животните си и да смеси виното си, то не бяха ли такива и думите на Отец към всички църкви:

“Ето, приготвих обяда си; юнците ми и угоените са заклани, и всичко е готово; дойдете на сватба...”¹¹

Но ако Отец ми е видял, че чуждите жени ще похулят слугите Му и безсрамно ще ги наскърбят и отхвърлят, то не са ли такива и думите, с които продължава притчата на Исус:

“...но те занемариха поканата, и разотидоха се, един на своята нива, а друг на търговията си; а останалите хванаха слугите му и безсрамно ги оскърбиха и убиха. И царят се разгневи, изпрати

¹⁰ (Притчи 9:1-6)

¹¹ (Матей 22:5)

войските си и погуби ония убийци, и изгори града им. Тогава казва на слугите си: Сватбата е готова, а поканените не бяха достойни. Затова идете по кръстопътищата и колкото намерите, поканете ги на сватба. И тъй, ония слуги излязоха по пътищата, събраха всички колкото намериха, зли и добри; и сватбата се напълни с гости...”¹²

Иди тогава и кажи на всички будни и разумни думите Ми! Иди и кажи на братята и сестрите си, че:

Никой, който няма общението с Отца, не пребъдва в Сина! Никой, който презира Обяда на Отца, няма никак да се яви на Сватбената Вечеря на Сина! Защото да презираш Обяда на Отца ще рече никога да не си бил осветяван от Слънцето Му Христос, та да знаеш в коя част от Господния Ден се намираш!

Днес е Обядът на Отец с всичките Му Верни, които слушат Гласа Му, изявен чрез слугите Му пророците! И аз непременно ще те заведа на този Обяд. Но сега нека отново се издигнем над земята, за да видиш и самата Вечер...”

След последните си думи Небесната девойка хвана ръката ми и така двамата отново се издигнахме над земята, в съвършената Светлина на Небесното Слънце. А то наистина започна да залязва, като клонеше на запад и вече се скриваше от лицето на земята. И ето, че в мига, когато слънчевият диск, вече заставаше на границата между Небето и земята, стана така, че пред Слънцето се явиха Небесни порти. И през тях почнаха да влизат всички онези човеци, осветени от свидетелството на Небесните пратеници. Колкото повече залязваше Слънцето, толкова повече осветени души и сърца преминаваха през портите. Така дойде миг, когато Слънцето се скри зад самия хоризонт, а Небесните порти се затвориха. И всичките човеци, събрани зад Небесните порти, мигом полетяха нагоре, като бели гълъби. А Небето се отвори и две Небесни ръце се простряха към летящите хора, като ги събраха в разтворените си длани. Това предизвика мигновен отзвук на земята, тъй че към мястото на Небесните порти заприиждаха стотици хиляди и милиони човеци, в чиито сърца нямаше дори и искрица

---

¹² (Матей 22:5-10)

светлина. Измежду тези човеци се явиха лидери в лъскави костюми, които заблъскаха с юмруци по Небесните порти, като крещяха:

“Господи Исусе! Отвори ни! Отвори ни! Ние вече признаваме слугите Ти. Ние разбрахме, че Отец ги е изпратил. Отвори ни сега, за да участваме на Твоята Сватбена Вечеря!”

В отговор на самото настоятелно блъскане и на неимоверния рев и шум, Господ се яви на небесата и се сниши при самите затворени Небесни порти, като им казваше:

“Кои сте вие? Не ви познавам! Какво искате от Мен?”

Въпросът на Исус беше страшен бич върху сърцата на човеците. И те отново закрещяха:

“Как така не ни познаваш, Исусе? Как така кои сме ние? Ние сме Твоите невясти. Ние сме църквите, които пихме от Кръвта Ти и ядохме от Плътта Ти! Ние сме, които винаги вземахме Господна Вечеря и се причестявахме, за да сме Свети...”

В отговор на крясъците Гласът на Исус стана твърде строг. И Той каза:

“Кой би вечерял, ако не е обядвал? И кой би обядвал, ако не е закусвал? Ако някои пропуснаха Закуската, то защо пропуснаха и Обяда? Ако пропуснаха Обяда, то как ще искат Вечерята? Ако вие не хванахте Изгрева на Слънцето, нито Го приехте през целия Ден Господен, то как сега Го искате след Залеза Му? Къде са между вас жертвените юнци на Моя Отец и Бог? Къде са между вас тези, които пиха с вяроност и смирение не само Моята Кръв, но и от Кръвта на Авела до Кръвта на Захария, която Кръв беше Пророческият Дух, горял и живял и в последните пророци, пратени от Отец Ми до вас? Къде са между вас тези, които взеха за пример не само Моето страдание, но и злостраданието на пророците, които говореха в Господното Име?”

Не, Аз наистина не ви познавам! И Моят Дух не е във вас, защото никога не разбрахте, че Исус ще рече Онзи, Който върши Волята на Отец Ми, Който е във небесата и Исусови се нарекоха онези, които слушаха Отец Ми и вършиха онова, което Му е угодно. Но ако считате себе си за пропуснати, то нека възлязат пред Небесните

врати жертвените юнци измежду вас, както и всички, които приеха пророк в името на пророк, та да получат наградата на пророк...”

След думите на Исус сред множествата настъпи пълно мълчание. И не се намери ни един, който да застане пред портите и да поиска да влезе в Небесното Царство. Гледката на самото видение беше твърде страшна и ужасна. Защото едно огромно и неизброимо число от измамани и покварени вече трепереше и скубеше косите си при мисълта за участието и въздаянието си от Божия гняв. А миг, след като Господ се възнесе в небесата при Вярната Си Невяста, сред множествата се настаниха ужасът и яростта. Хиляди по хиляди започнаха да гонят и тъпчат с краката си всички онези фалшиви пророци и учители, на които се бяха кланяли. Това беше едно линчуване на Безвъзвратността и пълното отчаяние...

Погледнах към Мъдростта. И като паднах в нозете ѝ, извиках:

“Сестро моя! Любов моя и копнеж мой! Мнозина не те познават и аз страдам за тях. Господ Исус отдавна е залязъл за мнозина. И ако Той, Който е Слънцето, днес е над земята, пак по самата земя е мрак и тъмнина. Аз сега моля със сълзите на сърцето си моя Отец да им покаже Благостта и Милостта Си, тъй че човеците да не се намерят в това последно видение...”

В отговор на риданието ми Мъдростта погали с ръка главата ми и каза:

“Онова, което Отец Ми е видял, ще се сбъдне така, както Той го е видял. И тук никой не може да обърне думите Му, нито да промени заповяданото. Защото дори тогава, когато Слънцето залезе, пак Милостта Господна е имала знак за Своето участие над съдбите на човеците. Затова помисли и ми кажи какво става, когато залезе Слънцето?”

Слушах думите на девойката и отговорих протичко:

“Естествено е, че тогава настъпва нощта...”

“А какво говори един от слугите на Отец, чийто дух беше пълен с превъзходна мъдрост? Какво му споделиха Божиите ангели, та да го предаде на поколенията. Не казаха ли те на смиреният мъж думите, които гласят:

“Разумните ще сияят със светлостта на простора, и ония, които обръщат мнозина в правда като звездите до вечни векове...”¹³

И ако Божиите разумни люде намериха Светлостта на Простора, Която е твоят Господ Исус, то онези, които обръщаха мнозина в правда, не бяха ли пророците на Отца? Не се ли явяват пророците именно, за да обръщат и довеждат до покаяние всяко сърце? И ако тези светила на Отца, между които си и ти, не трогнаха и не докоснаха закоравените и извратените, то не разбираш ли тогава, че подобно поколение отдавна е било посочено на беззаконието и нечестието си? Защото ако някой няма Слънцето, то до такъв ще дойде свидетелството на звездата, та да го заведе при Слънцето. И ако при някой е залязло Слънцето, то при такъв ще дойде звездата, за да го възвърне при Слънцето. Но ако някой е приел мракът на сърцето си за светлина, то тогава такъв няма да приеме нито Слънцето, нито звездите. И ако светлината в него е тъмнина, то колко ли голяма ще е тъмнината?

Но ето, Отец говори чрез Мъдростта Си. И звездите на Небесния простор все още спасяват. Затова нека всички да последват слугата на Отец Ми. За да имате достъпа до най-вътрешното на Божието Светилище. И да участвате в онзи Обяд на Отца, без който никой няма да види Вечерята на Сина...”

След последните думи на Мъдростта видението с Господния Ден се прекрати и след миг ние отново се намерихме пред Божието Светилище.

---

¹³ (Даниил 12:3)

2. ОБЯДЪТ НА БОГ ОТЕЦ

Братко мой! Верни ми приятелю!

Аз зная, че след виденията с Господния Ден сърцата на Божиите Верни чеда вече никога няма да бъдат същите. Защото дълбоко в тях Божията Мъдрост ще положи копнеж по Святите обиталища на Бога и Отца. И онази прекрасна дума, която ние наричаме "общение", ще бъде напълнена с оня дълбок библейски смисъл, който ние сме длъжни да познаваме и да упражняваме. Някога Исус каза на самарянката, че Бог е Дух и онези, които Му се покланят, с дух и Истина трябва да се покланят. А да бъдеш духовен пред Лицето на Бог Отец ще рече да знаеш какво общение Той копнее да получи от всичките Си чеда. Защото, колкото до накълваните и назубрени библейски истини, то във всяка църква ще чуеш да се говори за Господна Вечеря. Къде по плът, къде по Дух вярващите ще се упражняват в самото Господно тайнство. Но когато слугите на Отец идват към църквите, за да им дадат Отческото послание за Обяда, то тогава изненадата в мнозинствата ще е пълна.

Преди няколко години Исус дойде към сърцето ми, за да ми говори за свинете и тинята. Тогава с Неговото благодатно водителство аз видях, че в призива на Бог Отец, дошъл чрез слугите Му, се говореше за "юнци" и за "угоени". Преди намесата на Господ аз слагах "юнците" до "угоените" и вярвах в сърцето си, че и едните и другите са под Божието благоволение. Но после трябваше да видя, че докато Божият Меч посичаше юнците пред Божия Свят Олтар, то същият този Меч заколваше угоените на земята. Така за пръв път разбрах колко голяма е разликата между "юнци" и "угоени". Защото "юнците" бяха онези, чиито жертвени приноси Отец приемаше пред Святия Си Олтар в Небето, докато "угоените" бяха всички онези, за които Апостол Яков записа:

"Вие живяхте на земята разкошно и разпуснато, угоихте сърцата си като в ден на клане. Осъдихте, убихте Праведния; и Той не ви се противи..."¹⁴

---

¹⁴ (Яков 5:5-6)

Тези угоени свине, братко мой, които живяха на земята разкошно и разпуснато, в пълна степен отхвърлиха пророческото благовестие за Обяда с Отца пред Неговия Свят Олтар. И онзи нечестив служител в лъскавия си костюм от предишното видение, който се изплю в лицето на пророка и се поруга с призива за покаяние, в пълна степен е от убийците на Праведния. Защото собственият му живот и пример не е бил друг, но именно този - да бъде угояван от собственото си паство, за да прилича на тлъста и нечестива свиня, завела всичките си поклонници и угоители в калта и тинята на собственото си безумие.

Сега разбираш ли, че докато Отец е очаквал Обяда Си с Верните и жертвоготовните, в църквите на тщеславието вече са се подвизавали в един друг обяд? Обяд на затлъстели и опиянени от собствената си праведност. Обяд, при който висонът на Небесното Царство отдавна е станал на мазен парцал, покрит от лигите и бълвоча на едно поколение от църковни професионалисти, научени да богатеят за сметка на собствените си измамени стада.

Аз не мога да стоя безучастен при това тотално беззаконие. Аз не мога да ти говоря с възхищение за Обяда на Отца, когато сърцето ми препълва от погнуса и отвращение, поради нечестивите дела на угоените. И ако все още не разбираш защо се състоя този тотален сблъсък между пророческото благовестие и Вавилонската мерзост, то виж, че между многото прекрасни дела, които извърши Божията Мъдрост, е записано и делото, свързано със слугите ѝ:

“Изпрати слугите си, вика по високите места на града: Който е прост, нека се отбие тук. И на безумните казва: Елате, яжте от хляба ми, и пийте от виното, което смесих, оставете глупостта и живейте, и ходете по пътя на разума...”¹⁵

Опитай се да си представиш това, братко мой!

Опитай се да видиш как Божии слуги, облечени в грубите дрехи на Смиреността, отиват по **“високите места на града”**, за да дадат Небесното послание на човеците. Какво се случва тогава? И какви са тези **“високи места на града”**, за които ти говори Словото? Не са ли това местата,

---

¹⁵ (Притчи 9:3-6)

където пребъдват всички, които имат твърде високо мнение за себе си? Не е ли това именно войнството на високопоставените, което попада под ударите на Божия гняв, според верните думи на пророка, които гласят:

“И в оня ден Господ ще накаже във височината войнството на високопоставените, и на земята земните царе. И ще бъдат събрани, както се събират затворниците в тъмницата. И ще бъдат затворени в тъмницата, и след дълго време ще бъдат наказани...”¹⁶

Не са ли това, най-вече, местата, където се подвизават дипломираните и гримираните с духа на Езавел? Не са ли това местата, където човешката измама и заблуда съградиха последните Синедриони, пълни с фарисеи и книжници? Виж тогава как ушите на дипломираните и гримираните чуват призива на Мъдростта:

“Който е прост, нека се отбие при Божиите пророци!”

Виж как същата тази Мъдрост отива при безумните човеци, насядали по столовете на шумните си конференции, като им казва:

“Оставете глупостта и живейте, и ходете по пътя на разума!”

Ще чуе ли някой призива на Мъдростта по високите места на Вавилон? Ще признаят ли дипломираните, че са прости и глупави? Ще признаят ли безумните, че всичките им конференции са били парад на човешка глупост и безплодни мъдрувания? Не се ли сбъдва с пратениците на Мъдростта именно онова, което Господ пророкува против Вавилон:

“А на какво да уподобя човеците от това поколение? И на какво приличат? Те приличат на деца, седящи на пазаря, които викат едно на друго, казвайки: Свирихме ви, и не играхте; ридяхме, и не плакахте. Защото Йоан Кръстител дойде, който нито хляб яде, нито вино пие, и казвате: Бяс има. Дойде Човешкият Син, който яде и пие, и казвате: Ето човек лаком и винопиец, приятел на бирниците и на грешниците. Но пак мъдростта се оправдава от всичките си чада...”¹⁷

И ако тази прекрасна Небесна девойка, слязла от свише, непременно се оправдава чрез чедата си, то не е ли днес мига, когато Отец те вика при Себе Си, за да бъдеш от чедата на Неговата Мъдрост? Не е ли днес мигът,

¹⁶ (Исайя 24:21-22)

¹⁷ (Лука 7:31-35)

когато трябва да оставиш нечестивите да вършат нечестието си, а ти да отидеш при поколението на праведните? Там, където очите ти никак няма да видят угоените, но непременно ще зърнат юнците на Божията Правда и Святост.

Истината, братко мой, е тази, че Отец твърде много люби Своите Си, за да ги остави без пророческо видение и прицел. И тази Отеческа Любов днес изпраща към сърцето ти покана за един Обяд, какъвто сърцето ти отдавна е чакало и жадувало. Един Обяд с Божията Мъдрост, който ще освежи и закрепи сърцето ти, за да устоиш и превъзмogneш над всичката човешка и демонична измама. Затова те моля:

Последвай Духа на това пророческо слово и нека сърцето ти приеме с благоговение и трепет освежаването и докосването от Небесния ни Баща.

Амин и Амин!

3. ЖЕРТВЕНИЯТ ЮНЕЦ НА МЪДРОСТТА

И така, скъпи ми братко, аз и Мъдростта отново стояхме пред самото Божие Светилище. И там, сред Светлината, примесена с огън, сърцето ми отново чу Гласът на Отец, Който ми казваше:

“Ето, че сега Аз ти давам най-благословения и помазан достъп до Моето Светилище. Защото трябва да видиш със сърцето си и да вкусиш с духа си от Моя Обяд, който Аз съм заповядал за всичките Си посветени. Понеже Аз съм Този, Който привеждам много синове в Слава и Мъдростта Ми е слугинята Ми, чрез която въвеждам Моите при Мен. Затова последвай сега стъпките на Мъдростта Ми и нека тя те въведе пред Моя Свят Олтар...”

След последните думи на Бог Отец аз погледнах към Мъдростта. И така забелязах, че очите ѝ бяха станали твърде дълбоки и властни. А тя ми каза:

“Божий пратенико! Последвай ме! Защото сега ще те заведе при Юнецът, Който вдъхновява всичките Божии юнци...”

След тези свои думи Мъдростта тръгна напред, а аз я последвах. И ето, че само след миг Небесната девойка вече влизаше в огромна зала, която бе извор на Светлина и Любов. Вътре в самата зала имаше огромна маса, разположена във формата на буквата “П”, която беше застлана с покривка от злато, което беше прозрачно, тъй че под самата покривка се виждаше красив планински кристал. Но докато искрено се възхищавах на красотата на огромната маса, очите ми се вдигнаха от нея, за да видя как в края на самата маса бе издигнат жертвеник, който пламтеше. И ето, че Мъдростта вдигна ръката си и ми посочи към жертвеника, като ми казваше:

“Нека се приближим, за да видиш Божият Юнец, Който е бил заклан и принесен на Бога и Отца, за да Му бъде Вечна Слава и благоухание...”

Така Мъдростта започна да се приближава към жертвеника, а аз я последвах с огромно вълнение в сърцето си. Колкото повече приближавах Юнеца, толкова повече вълни на Любов и Светлина изпълваха духа ми. Накрая Небесната девойка се спря, като ми каза:

“А сега протегни ръцете си към Божия Юнец. И виж с очите си Онзи, Който те призовава...”

Погледнах жертвеника и видях как там беше положено Агнето, Коего беше заклано за греховете ми. Изпод Него пламтеше Огънят на Отца, който Го гореше, но То не изгаряше. И онзи прекрасен дим, който се въздигаше от Господната Жертва, влизаше в сърцето ми, тъй че сълзи на благоговение, преклонение и възторг започнаха да премрежват очите ми. Колкото повече димът от Господната Жертва навлизаше в мен, толкова повече чувствах, исках и копнеех да се съединя с Агнеца. Да, братко мой! Защото всред благоуханния дим, който навлизаше в сърцето ми, аз виждах как животът ми все още не беше напълно съединен със Сърцето на Бога. Виждах хиляди дни, които бяха преминали като сянка, без да мога в самите тях да покажа колко много любя моя Спасител. Виждах стотиците си провали и падения, виждах как Мечът и Огънят на Отца са стояли пред мен, готови да ме принесат на Олтара, а аз съм бягал от тях, обзет от жалки човешки страхове и представи. Гледайки все така на закланата и горяща Жертва, аз паднах с ридание в нозете на Мъдростта, като извиках:

“Възлюбена и Всевечна слугиньо на моя Отец! Вдигни Меча си и го стовари над мене! Защото, докато не бъда заклан за Моя Господ и Агнец, аз никога няма да изживея дори частица от Живота Му! Моля те, слугиньо! Направи ме да се уподобя във всичко на тази прекрасна Небесна Жертва! Защото искам Нейните рани да станат мои, Нейният Огън - мой, Нейното благоухание - мое!”

Мъдростта ме погледна с дълбоките си и чисти очи. А след това каза:

“За да влезеш в Живота на Вечно Живия трябва да вкусиш от Смъртта на Вечната Жертва!”

“А какво ще рече да вкуся от Смъртта на Вечната Жертва?”

В отговор на въпроса ми Небесната девойка каза:

“Онзи, който вкуси от Смъртта на Агнеца, е завинаги съединен в Смърт, подобна на Неговата. С такава Смърт показваш на Небесния Си Баща, че оставаш завинаги между жертвените Му юнци! А тези юнци показват, че завинаги са предали Живота Си, за да го живеят другите, защото с тяхната Смърт се увеличава Живота на смъртните.

И нима Христос би спасил целия човешки род, ако не стоеше все така като Вечна Жертва, заклана за да даде всичкия Си Вечен Живот на онези, които го нямат? Сега разбираш ли какво ще рече да вкусиш от Смъртта на Вечната Жертва?"

"Да, сестро моя! Сега разбирам, че в жертвените юнци действа Смъртта, за да се яви в мнозина Животът. И един от тези жертвени юнци писа за това, като каза:

"Всякога носим на тялото си убиването на [Господа] Исуса, за да се яви на тялото ни и живота на Исуса. Защото ние живите винаги сме предавани на смърт за Исуса, за да се яви и живота на Исуса в нашата смъртна плът. Така щото смъртта действа в нас, а животът във вас..." ¹⁸

"Виждаш ли тогава, че докато Смъртта действа в юнците, то Животът се явява сред мнозина други? На това дело кой е способен? Защото по-велика привилегия от това да живееш за Отца и Делото Му, е да умираш за Отца и Делото Му. Защото ти живееш тогава, когато друг е предал живота си за тебе, а умираш тогава, когато сам предаваш живота си за другите.

Виж този дим от Господната Жертва! Виж как това благоухание се издига пред Сърцето на Небесния Отец! И отново си припомни какво записаха за поколенията онези Божии юнци, които сами пожертваха себе си, за да станат Божието благоухание..."

Думите на Небесната девойка така докоснаха сърцето ми, щото вътре в мен заблестяха стиховете от посланието на Апостол Павел, които гласяха:

"Защото пред Бог ние сме Христово благоухание за тия, които се спасяват, и за ония, които погиват. На едните сме смъртоносно ухание, което докарва смърт, а на другите животворно ухание, което докарва живот. И за това дело кой е способен?" ¹⁹

А Мъдростта продължи да ми говори, като казваше:

"Ако някъде има благоухание, то там няма ли Огън? И ако има Огън, то няма ли жертвени юнци? И ако има жертвени юнци, то няма ли тяхното благоухание да докара на едни живот, а на други -

---

¹⁸ (II Коринтяни 4:10-12)

¹⁹ (II Коринтяни 2:15-16)

смърт? Но, ето, виж и приеми, че жертвата на Божиите юнци е постоянна и неизменна. И ако някой положи живота си за Бога, тъй че Отец да го раздаде на другите, то тогава такъв носи всякога от Господните рани, за да се уподоби във всичко на Божия Свят Агнец.

А ти искаш ли да се уподобиш на Този Агнец? Искаш ли Той да оживее вътре в теб?"

Слушах думите на Мъдростта и някъде из дълбочините на духа ми се надигна непреодолим копнеж. Затова с огромно вълнение отговорих:

"Да! Аз искам да се уподобя на Този Агнец! Аз искам Той да оживее вътре в мен..."

След думите на устата си аз коленичих и очаквах Небесната девойка да извади Меч от мантията си и така да ме посече. Но за мое искрено учудване тя извърши нещо друго. Защото се приближи до Божия Агнец и като простря белите си ръце към Огъня, в който гореше Вечната Жертва, повдигна Я с ръцете си и тръгна към мен, като казваше:

"Когато Агнецът оживее в сърцето ти, тогава и ти ще преживееш онова, което е преживял Той..."

След тези думи Мъдростта се надвеси над мен и в следващия миг Божият Агнец нахлу в самия ми дух, като изпълни всичките ми вътрешности. Испитах такова огнено присъствие и изпълване, каквото никога преди това не бях имал. И някак като в просъница отново чух гласът на Небесната девойка, която ми казваше:

"Остави се на копнежите на Агнеца. Защото Той знае къде да те заведе..."

Действително - пред сърцето ми се появи Живото Евангелие. Този път усещах Живота на Господ вътре в себе си много по-реален и въздействащ, отколкото когато и да било. Но колкото и да се оглеждах пред себе си - никак не виждах Исус. Напротив - в самото видение към мен се приближиха човеци, от чиито зеници надничаха демони. И като се приближиха към мен, започнаха да ме блъскат и удрят по цялото тяло. Испитах ужасна болка, която започна да пронизва вътрешностите ми. А човеците още повече ме заблъскаха, тъй че трябваше да тръгна натам, накъдето те искаха. Колкото повече вървах, толкова повече разбирах, че Агнецът ме бе завел в

онази част от Живота Си, когато Той Самият беше разпнат на мястото, наречено Голгота. Така аз виждах как нозете ми вървят по същата каменна настилка, която водеше към Кръста. И онова шумно множество край мен беше толкова осезаемо, щото вече усещах по лицето си и хракките на човешката злоба и презрение. Тогава с недоумение се запитах:

“Къде си, мой Господи? Защо не Те виждат очите ми? Защо аз вървя вместо Теб по Пътя Ти?”

В отговор на въпросите ми усетих огън в гърдите си. И от самият огън дочух Гласа на Исус, Който ми казваше:

“Сега Аз не съм до теб. Сега Аз съм вътре в теб. И ето затова не Ме виждаш. Защото Божият Агнец е влязъл в сърцето ти, за да изживееш и ти Живота Му...”

Почувствах прекрасно блаженство от думите на Исус. И едно неземно и необяснимо щастие започна да изпълва всичките ми вътрешности, въпреки болката от ритниците и скръбта от хракките. А моето ходене в Живото Евангелие продължаваше, тъй че отдалеч очите ми вече виждаха Голгота и кръстовете на двамата разбойници, поставени отдясно и отляво на мястото, където щеше да се положи Господния Кръст. Някъде до себе си усещах и тежкото пъшкане на Симон Киринеец, който носеше Кръста на Исус. И ето, че накрая очите ми видяха група от римски войници, която взе кръста от Симон, а двама от войниците се приближиха до мен, като започнаха да влачат тялото ми към самия Кръст. И моят Господ отново проговори от сърцето ми, като ми казваше:

“А сега, момчето Ми, стисни зъби и мисли за Сърцето на Отца Ми, а не за гвоздеите, които тези тук ще забият в Божия Агнец. Защото ето, това разпятие е за Мен, Който съм в теб и за теб, който си в Мен. Моята болка ще стане твоя болка, и Моите рани - твои рани...”

След думите на Господ аз вече виждах как тялото ми се полага на Кръста. И като затворих очи, отправих мислите си към Небесния ми Отец. А от сърцето ми излязоха думите на молитвата ми, като казвах на моя Баща:

“Отче мой! Дай ми Силата Си, за да издържа Живота на Господ в сърцето си. Дай ми Силата, за да мисля за предстоящата радост и никак да не се уплаша от яростта на дявола...”

В отговор на молитвата ми пред сърцето ми се яви знамение. Защото от Небето се появи стълба, която слизаше до самия Кръст Господен. И на самия край на стълбата очите ми виждаха отворена Небесна Врата...

В този миг цялото ми същество потръпна, тъй че дочух удари на чук и отворих очите си. Така видях как в собствените ми нозе се забиваше огромен черен гвоздей. А болката нахлу към главата ми, като внезапен вихър. Тя беше по-ужасна, отколкото бях очаквал. С всеки следващ удар на чука, вихърът ставаше все по-жесток и непоносим, тъй че не издържах и изревах от болка. Миг след това вече виждах как войниците отстриани на гърдите ми хващаха ръцете ми и ги опъваха върху самото дърво. И същият ужасен вихър дойде към главата ми, както отляво, така и отдясно, тъй че отново изревах от непоносимата болка. А очите ми вече виждаха как Кръстът се възпрявя на мястото си, а тялото ми - приковано към него - трепереше и агонизираше от ужаса на мъчението. Миг след изправянето устата ми започнаха да стенат и призовават Исус. Гледах надолу и виках към Господ:

“Исусе! Помогни ми! Няма да издържа...”

В отговор на викането ми Господ отново се обади от сърцето ми, като казваше:

“Това е път без връщане назад! И в тази война няма уволнение! Затова гледай на стълбата към Дома на Отца, за да претърпиш, както претърпях и Аз!”

Опитах се да вдигна главата си нагоре и да гледам сладкото видение от Отца, но тогава очите ми видяха ухилени и доволни физиономии на човечи, които познавах. Те не бяха от Живото Евангелие на Господ, но дяволът ги беше докарал, за да гледат мъчението ми. И ето, че тези човечи клатеха главите си и с ехидни усмивки ми казваха:

“Слез от кръста, ако си Божий служител! Избави се от яростта на дявола, ако имаш Силата Господна! Други избави с пророческите си книги, а себе си никак не можеш да избавиш. Извикай твоя Господ и нека Той те

освободи от гвоздеите, за да ти повярваме, че си доктринален. Пророкувай сега! Пророкувай де...”

С огромно усилие повдигнах главата си, за да не гледам на самите подиграватели. И очите ми отново погледнаха към Небесната стълба, която светеше и стигаше до самия Кръст Господен. А някъде - дълбоко в сърцето си - вече разбирах, че аз угасвам за света и той самият угасва за мене. Това чувство се засилваше, защото край мен самата земя потъмняваше все повече и повече, а Небесната стълба просияваше и ставаше все по-светла и светла. А изпод самия Кръст Господен пламна Огън, който се въздигна по самото дърво, тъй че ръцете ми и нозете ми усетиха как пламъците на Отеческата Любов влизаха в самите ми рани, а оттам - до самото ми сърце. Но ето, че там отгоре - при самата Небесна Врата - се показа силуетът на Мъдростта. Тя тръгна надолу по самите стъпала на Небесната Стълба, като се приближаваше към мен. Така Небесната девойка вече беше пред самия Кръст, когато усетих себе си освободен от гвоздеите. А Мъдростта, като протегна към мен белите си ръце, каза:

“Сега си един от жертвените юнци пред Олтара на Отца Ми. Защото Господ, Който живее в сърцето ти, отново бе разпнат, тъй че и ти да съразпнеш себе си с Него...”

Слушах думите на Небесната пратеница и чак сега разбирах, че самото видение пред Кръста бе повторението на Христовия Живот вътре в мен. И както някога силите на мрака разпънаха Божия Син на Кръста, така това те правят на всяко време и място, стига да забележат Исус в сърцето на човека. Затова, като хванах белите ръце на Мъдростта, й казах:

“Сестро моя! Любов моя! Ти ли си тази, която въвеждаш жертвените юнци пред Олтара на Отца? Ти ли си тази, която е простирала ръцете си и към смирения Павел, когато той на същият Този Кръст записа:

“Съразпнах се с Христа, и сега вече, не аз живея, но Христос живее в мене; а животът, който сега живея в тялото, живея го с вярата, която е в Божия Син, Който ме възлюби и предаде Себе Си за мене...”²⁰

---

²⁰ (Галатяни 2:20)

“Да, Стефане! Аз съм тази слугиня Господна! Аз съм тази, която закла животните си, за да приготви Трапезата на Моя Отец, Бог и Господар. И ето, думите ми сега са към всичките човешки чеда, на които казвам:

Елате на обяда ми! Нека сърцата ви се влюбят в Олтара Господен, та да платите цената и да пребъдвате пред него! Защото, ето, Отец е дал на всички ви Обяда Си, за да познаете, че най-благословеното и помазано общение от сега и до века ще имате с жертвените юнци. Защото те са, в чиито сърца е живял Царят на Сион, за да се намерят в Неговото страдание, а след страданието - и в Славата Господна!

Елате на обяда ми! И нека сърцата ви пожелаят сладкото благоухание от Божия Огън, който гори в Божиите юнци! Защото тогава, когато приемете Небесната вяра на Божиите слуги, и самите вие ще станете жертвени приноси пред Божия Свят Олтар!”

След последните си думи Мъдростта докосна очите ми, тъй че само след миг двамата с нея отново стояхме пред Божието Светилище.

4. СМЕСЕНОТО ВИНО НА МЪДРОСТТА

Братко мой! Верни ми приятелю!

Човекът може да преживее много докосвания от Бога. И сърцето му може да се наслади от красотата на много видения. Но сега, когато вълнението пулсира с Огъня на Отец в сърцето ми, аз вече знам, че преживях най-истинското и най-прекрасното видение и докосване от моя Господ. Защото във всички други видения Той стоеше до мен и хранеше сърцето ми с Благостта и Светлостта Си. Но във видението с Жертвения Агнец на Кръста Той не беше до мен, а вътре в мен. И този път Неговият Живот беше не моето съзерцание и наслаждение за сърцето ми, но самото участие на духа ми в Живота на Божия Син.

Да, братко мой! Защото, зает да давам отговори на много търсеци от Бога сърца, дойде мигът да намеря Отговорът на собственото си сърце.

Защото Той е бил Отговорът!

Той е бил Причината и Смисълът!

Той е бил Фокусът на всичкото гонение върху мен!

Той е бил и Прицелната точка на търсещото ми сърце!

Аз не искам да наливам в ничие сърце от моето свидетелство, но горещо се моля на Исус - Той Самият да влезе в сърцата, за да им даде Собственото Си свидетелство. Тогава Верните непременно ще разберат, че пътят към Сион преминава през Кръста. И този Кръст не може нито да се заобиколи, нито да се прескочи. Защото именно чрез Кръста Верните ще намерят достъп до Обяда на Бог Отец и до жертвените Му юнци.

Сега нека отново те върна към видението в Божието Светилище. Защото аз и Мъдростта стояхме пред Огъня и Светлината на Отца. И Небесната девойка коленичи пред самото Светилище, като казваше на Всемогъщия:

“Отче мой! По Твоята Съвършена Воля слугата Ти бе въведен пред Святия Ти Олтар. И Твоят Пречист Агнец бе положен в сърцето на слугата Ти, за да стане Жертвата на Твоя Син и жертва на Твоя слуга...”

В отговор на думите на Мъдростта из самия пламтящ Огън се протегнаха две огнени ръце, които ме хванаха, а аз усетих че се изгубвам във вълни

от Любов и Светлина. Тогава Гласът на Отец започна да извира изсред собствените извори на духа ми, като ми казваше:

“Сега разбра ли колко дълъг е пътят на Божия пророк?

Разбра ли колко е труден върхът на Кармил?

Защото, ето, твоето служение пред Лицето Ми остави бразда в Сърцето Ми и Аз те възлюбих като Собствения Си Син. Защото при всичкия вятър на злоба и човешко отрицание ти никога не се отказа да следваш Гласа Ми и да вършиш онова, което Ми е угодно. Ето, в Святото Си Име се заклех и написах с ръката Си постановление, че непременно ще докосна, привлека и спася мнозина от изток и запад чрез сладкото благоухание на слугата Си. Защото ще ти дам смесеното вино на Моята Мъдрост. За да укрепя отпадналите и да дам Живот на мъртвите.

И, ето, Стефане! Влез отново пред Моя Свят Олтар, за да видиш съвършените дела на Мъдростта Ми! И да дадеш на народа Ми от смесеното вино на Моята слугиня...”

След тези думи на Бог Отец аз отново видях как огнените ръце ме поставят до Небесната девойка. А тя, като се усмихна, хвана ръката ми и тръгна към Святия Олтар на Отца. А че очите ми отново видяха същата зала с огромната маса във формата на буквата “П”. Но този път в самата зала имаше много повече жертвеници, отколкото при първия път. Това учуди сърцето ми и затова попитах Мъдростта:

“Каж ми, защо този път жертвениците са толкова много? При влизането ни първия път тук беше само жертвеникът с Божия Свят Агнец, а сега очите ми виждат много повече...”

В отговор на въпроса ми Небесната девойка посочи с ръка към самите жертвеници, като ми казваше:

“При първото ти влизане пред Божия Свят Олтар ти трябваше да видиш твоя Господ Исус, като Жертвен Юнец. Но сега прицелът на видението е такъв, щото да разбереш какво е смесеното вино, което аз приготвям за Обяда на Моя Бог и Отец. Затова наблюдавай онова, което сега ще направя пред сърцето ти...”

След последните си думи Мъдростта се приближи към огромната маса и взе от нея една от златните чаши, които бяха поставени пред всеки от столовете. И като се приближи към жертвеника на който беше поставен Божият Агнец, тя приближи чашата към самия улей на жертвеника, като освободи пътят за Кръвта от Вечната Жертва. Ето, че Кръвта на Исус започна да се влива в чашата, а аз гледах с твърде голямо благоговение в сърцето си на онова, което Мъдростта вършеше пред очите ми. А когато очаквах тя да напълни чашата до горе, стана така, щото Мъдростта затвори пътя на Кръвта и вдигна чашата към себе си. След това се приближи към мен, като ми каза:

“Ето, Стефане! Това е виното на твоя Господ и Спасител! Опитай го и виж как Силата Божия ще го потвърди в сърцето ти...”

С треперещи от вълнение ръце аз взех подадената ми от Мъдростта златна чаша, като я поднесох към устните си и отпих. И ето, че Кръвта на Исус се разля вътре в мен, тъй че самата тя извика Божията Сила. А пред очите ми отново изникна видението с Голготския Кръст и аз виждах как от прободените ръце на Спасителя течеше Кръвта на Спасението ми. Затова съвсем тихо казах на Мъдростта:

“Все вечна слугиньо на моя Бог и Отец! Това вино е Кръвта на Исус! И то ми дава опрощение на греховете ми, Спасение и Вечен Живот. Вкусвайки самото вино аз видях как пред очите ми се яви Кръстът на Голгота...”

Мъдростта се усмихна на думите ми и отново пое с белите си ръце златната чаша. А след това, като я постави на масата, взе друга златна чаша, като ми казваше:

“А сега нека отида при другите жертвеници. За да ти дам да опиташ и от кръвта на другите юнци...”

След тези свои думи Небесната девойка се приближи до първия от другите жертвеници. И като освободи кръвта на жертвата, отново поднесе златната чаша към улея, тъй че кръвта потече в чашата. И когато чашата бе пълна до половина, тя отново спря кръвта при улея на жертвеника и се приближи до мен, като ми казваше:

“Отпий сега и от това вино. И виж как Силата Божия ще го потвърди в сърцето ти...”

Вълнението ми се надигаше с всяка изминала секунда. И затова, като протегнах ръце, взех чашата от ръцете на Мъдростта, като побързах да я поднеса към устните си и да отпия. И ето, че кръвта от втората чаша се разля вътре в мен, а аз се усетих твърде странно. Това не беше кръвта на Исус, но въпреки това в нея имаше твърде голяма сила. И вътре в сърцето ми Огънят на Отца пламна твърде силно, тъй че пред очите ми се яви видение, в което аз виждах как един млад и прекрасен младеж принасяше на Небето от даровете на ръцете си. Той държеше младо и съвършено бяло агне, току що заклано, като казваше на Отца:

“Отче мой! Приеми приноса ми! И благослови труда на ръцете ми! Защото по Твоята Свята Воля Ти Си запазил живота на човешките чеда и пак чрез Твоята Свята Воля ще ги спасиш от злото...”

Миг след думите на младия човек иззад гърба му изскочи друг, който с коварство и изненада заби нож в гърба му, тъй че кръвта на младия поклонник на Бога рукна... И тази беше кръвта, която аз отпивах от самата чаша. А Мъдростта, без да чака отговора ми, взе трета чаша и се приближи към друг от жертвениците, като отново я напълни с кръвта на жертвата. И като се приближи към мен, отново каза:

“Отпий и от тази чаша! За да разбереш смисъла на смесеното ми вино...”

Едва оставил втората златна чаша, аз протегнах ръка и взех от третата чаша, като побързах да отпия и от нея. И този път вкусът на кръвта беше същият, както при втората чаша. А Божията Сила отново изпълни сърцето ми с Огън и Светлина, тъй в духа си вече виждах мъж с гъста брада, който държеше свитък в ръката си. И докато с бързи крачки мъжът тръгваше от светилището до олтара, стана така, щото иззад гърба му отново изскочи тъмен човек с коварни и злобни очи, като го нападна и повали на земята. В следващият миг злият вече забиваше остър нож в гърба на Божия мъж, тъй че мъжът изохка и изпусна свитъка от ръката си. Така от тялото му рукна кръв... Тази бе кръвта, която аз отпивах от третата чаша. А благоговението и преклонението ми пред Мъдростта и Божията Сила в сърцето ми станаха толкова големи, щото аз паднах в нозете на Мъдростта, като извиках:

“Сестро моя! Любов моя! Аз познах вкуса от виното във втората и третата чаша, защото моят Небесен Баща ги потвърди в сърцето ми. Защото с втората чаша ти ми даде да пия от кръвта на Авел, а с третата - от кръвта на пророк Захария, който беше убит между светилището и олтара. И това е виното, което моят Небесен Баща всякога е изливал в сърцето ми, за да стане животът ми като на един от Неговите пророци...”

“Точно така е! Защото кръвта на Божиите пророци е Божият Пророчески Дух, Който предупреждава от земята, докато Кръвта на Исус е Святият Дух, Който спасява от Небето. И ако Исус ви даде пример с Кръвта Си, та да пожелаете Неговото страдание, пророците на Отец също ви дадоха примера си, та да пожелаете и тяхното злострадание. И не каза ли Апостол Яков на всички ви:

“Братя, вземете за пример на злострадание и на твърдост пророците, които говореха за Господното име...”²¹

И ако Исус се прекланяше пред Своя Небесен Отец и вършеше съвършено Волята Му, то не каза ли Сам Той на всички Свои никак да не пренебрегват жертвените юнци на Отца. Не каза ли Той на всички ви, че както пиете от Неговата Кръв, която ви дава Спасение и Вечен Живот, така трябва да пиете и от кръвта на Божиите пророци. Защото и едната и другата кръв хвалят и изявяват Отца в Един Дух. Затова и Спасителят предупреди, като каза:

“Затова, ето, Аз изпращам до вас пророци, мъдри и книжници; едни от тях ще убиете и ще разпънете, а други от тях ще биете в синагогите си, и ще ги гоните от град в град; за да дойде върху вас всичката праведна кръв проляна на земята, от кръвта на праведния Авел до кръвта на Захария, Варахиевия син, когото убихте между светилището и олтара. Истина ви казвам: Всичко това ще дойде върху туй поколение. Ерусалиме! Ерусалиме! Ти, който избиваш пророците, и с камъни убиваш пратените до тебе, колко пъти съм искал да събера твоите чада, както кокошката прибира пилците си под крилата си, но не искахте!”²²

---

²¹ (Яков 5:10)

²² (Матей 23:34-37)

А искат ли днес човеците кръвта на Праведния и праведната кръв на пророците? Искате ли смесеното вино от Трапезата на Моя Отец?

Защото, ето, казвам ви, че никой, който презира кръвта на праведните, няма Кръвта на Праведния! Защото в кръвта е Животът, а в Живота е Духът! Защото скъпоценна е пред очите на Моя Отец кръвта на пророците Му! И смесеното вино ще рече да се покорите на Онзи, Който предупреждава отдолу, за да намерите Онзи, Който спасява отгоре, за да изпълните писаното:

“Внимавайте, да не презрете този, Който говори; защото, ако ония не избегнаха наказанието, като презряха Този, Който ги предупреждаваше на земята, то колко повече не щем избегнем ние, ако се отървем от Този, Който предупреждава от небесата!”²³

След тези свои думи Небесната девойка се приближи при трите чаши. И като изсипа съдържанието от втората и третата в първата, взе пълната първа чаша, като ми казваше:

“Ето, Стефане! Това е смесеното вино, което Отец Ми иска да дадеш на народа Му! Защото в това последно време има едно благовестие за Небето и то е пророческото благовестие. Само с пророческото благовестие човеците ще вкусят от Кръвта на Божия Жертвен Агнец, но и от кръвта на всичките Божии юнци, които благоухаят пред Божия Олтар! Само с пророческото благовестие човеците ще дойдат на Обяда на Отца и ще насядат на Небесната Трапеза с Господ своя Бог!

Затова нека отново те въведа пред Божието Светилище. За да чуеш думите, които Бащата изпраща към всичките Си синове...”

След тези думи Мъдростта хвана ръката ми и така двамата с нея излязохме от Божия Олтар, за да застанем отново пред Божието Светилище. А тогава слугинята на Отца отново коленичи пред Огъня и Светлината на Отца като Му казваше:

---

²³ (Евреи 12:25)

“Отче мой! Положих златната чаша със смесеното вино в сърцето на слугата Ти, според както Ти ми заповяда. И ето, че сега слугата Ти стои пред Лицето Ти, за да чуе думите Ти...”

В отговор на изреченото от Небесната девойка, Отец проговори от самото Си Светилище, като ми казваше:

“Аз съм Изпълващият всичко във всички! Аз бях в Моисея! Аз бях и в Еремия! Аз бях във Давид! И пак Аз бях в Соломон! А както бях в тях, така и днес съм в теб с Духа Си!

Ето, изпращам те сред всички, за да явиш какво е говорил Гласът Господен! Защото днес вашият Бог и Отец поглежда от Святото Си обиталище и казва на всичките човеци:

Ето, приготвих Обяда Си! Юнците Ми са заклани на жертвениците пред Моя Свят Олтар! Дойдете на Сватба! И знайте, че чашите на Младоженеца и Невястата непременно ще бъдат пълни със смесеното вино на Мъдростта Ми! Който пие от това вино днес, той ще го пие и в Деня на Сватбената Вечеря! А който отхвърли Святите Ми думи в тази книга от Сърцето Ми, той ще пие виното, приготвено в линовете на Гнева Ми! Аз го изговорих! Аз го изрекох!”